

Digitaliseret af | Digitised by

**DET KGL.
BIBLIOTEK**

Royal Danish Library

Forfatter(e) Author(s):	Harring, Johannes.; Johannes Harring [i.e.: Carl Chr. Bagger].
Titel Title:	<u>Havets Konge : et Eventyr</u>
Udgivet år og sted Publication time and place:	Kjøbenhavn : J. H. Schubothes Boghandling, 1835
Fysiske størrelse Physical extent:	30 s.

DK

Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work is free of copyright. You can copy, change, distribute or present the work, even for commercial purposes, without asking for permission. Always remember to credit the author.

Bagger

Samt Bongu

1835.

53.-191

DET KONGELIGE BIBLIOTEK
DA 1.-2.S 53 8°

1 1 53 0 8 04049 7

+ REX

Havets Konge.

Et Eventyr

af

Johannes Herring.

Store Bøger koster Ingen,
Smaat og godt er hele Tingen.

Kjøbenhavn.

Forlagt af J. H. Schubothes Boghandling.

Erykt hos P. N. Jørgensen. Pilestrøde Nr. 110.

1835.

Kom, hvis til Orkenøerne Du vil
 Foruden Rædsel Sanggubinden følge!
 Kom kun, frygt ikke Nordenvindens Spil:
 Du er i Stuen jo, men ei paa Bølge.
 Den Fare, som min Musa taler om,
 Den gjælder ikke Dig, den gjælder Andre,
 Den gjælder dem i Fortids Helligdom,
 En Slægt, der længst har maattet hedenvandre.
 Stig med mig kun paa Bognen uden Hjul,
 Min Bølgevogn er sikker, endstjøndt huul;
 Mit Digterskib ei væltes kan i Hjulspor,
 I Furen løber Maagen, men ei Gullspurv. — —

II.

— — Paa liden De, hvor Busten sparsomt groer,
 Gik Dens Dronning, speidende hver Bove;
 Paa Snekken hendes trende Sønner foer,
 De kom ei hjem, derfor kan ei hun sove.
 „Ja, de er' druknede,“ — saa sukked' hun, —
 „Du eier, Havets Drot! de trende Sønner,
 Du har indspærret dem paa Havets Bund,
 Og grusom ændser Du ei mine Bønner.
 Stig op og svar mig, mørke Velgedrot,
 Svar blot, om Du har gjemt Dem i Dit Slot,
 Hvad heller om jeg haabe tør de komme,
 Naar Lynets Blink og Stormens Magt er omme?“ —

III.

Da lagde Stormen sig og Himlen klar
 Sig viste, som et Barneblif, der smiler;
 Det var, som om hun fik et venligt Svar:
 See kun! i rolig Storhed Havet hviler!
 Og som hun sidder der paa Strandens Steen,
 Selv lignende de Marmor-Billedstøtter,
 Og som hun sidder der og bort fra een
 Plet til en anden Diet bange flytter,
 Da lyser Stjernen med et særligt Skin,
 Da toner ganske venligt Nattens Vind,
 Da aabner Volgen sig, da skuer Straaler
 Hun ud fra Dybet, som ei Blikket taaler.

Og udaf Bølgen steeg en lille Dreng,
 Med Scepteret og med en Sølvkrone,
 Med Perlepandsfer dybt fra Flodens Seng,
 Med Solmoer fra en fjern og fremmed Zone.
 Han sad i glimrende Conchylieskæl,
 En Rosenfrands omcirkled' Kronen, Haaret;
 Ved Foden Teppet laae af rød Korall,
 Af hvide Piger blev Conchylien baaret.
 Men udfra Skuldren gik et Vingepar,
 Som blaaligt blandende at skue var;
 En lille Bue laae der slængt i Skallen,
 Det lod til, at fra Skuldren den var falden.

V.

„Du kjender ikke Afrodites Søn?“

— Saa spurgte han med det berømte Smil —

„Dg dog Du rettede til mig Din Bøn,

Dog seer Du dette Kogger og dens Piil!

Min Moder fødtes paa en Muslingskal,

Men hun gif hen i Menneftenes Hal

Dg jeg har hendes Hersterdømme faaet;

Til Jorden vandred' hun, der hersker Skønhed,

Der har i Templer hun sit Maal opnaaet

Dg Græsset dækker med en evig Grønhed;

Der hugges Marmoret, det vidtberømte,

Der synge Digterne, de vrangtbedømte!“

Der har en Broder jeg, som Kristus nævnes,
 Der har man Huus for ham og Huus for mig;
 Et Alter selv for Styres Bølger levnes,
 Thi de skal leve, som er mulne Tiig!
 Du boer jo selv, min Dronning, der paa Landet,
 Du veed det godt, at der er saare smukt —
 Dog viid, de Sønnen tre er ikke strandet,
 Thi jeg har plukket dem som Stormens Frugt:
 Jeg frelste dem, da Snekken troløs sank,
 Jeg satte dem i Grotten sølverblank,
 Jeg, Amor, gjemmer dem; jeg eier nede
 Hvad Du foroven, Dronning, mon begræde!"

VII.

Jeg eier dem, de muntre Ungersvønde,
 De lege sammen i min lyse Borg;
 De lære Bølgeverdenen at kjende,
 Troe mig, Hver lever godt og fjern fra Sorg.
 Troe ikke, der er fattigt i min Bolig:
 Hvert strandet Skib har stedse plyndret jeg,
 Med fjerne Landes Guld er jeg fortrolig
 Og Persiens Tæpper ligge paa min Bei;
 Med Pilen har jeg mangen Sømand stanget,
 Han er min troe, min blinde Slave nu,
 Og i mit Net har mangen Nø jeg fanget,
 Der som Slavinde gaaer med venlig Hu."

VIII.

„Jeg er en Gud, som hersker enevældig,
 Men jeg er mild og lokker Blomsten frem;
 Hver, som tilbeder mig, er vistnok heldig,
 Lyksalig hvem jeg tager til mit Hjem!
 Thi skal Du ikke for de Søner græde,
 Hver Søn er mere skøn, end han var før:
 Jeg har bedækt ham med et Guddomsklæde,
 Han har betraadt Udødeligheds Dør!
 Troe ikke, Dronning, Døden boer i Vandet,
 Min Dugg udbreder Liv og krydret Frugt;
 Mit Stuegulv er grønne Græs i Sandet,
 Og i mit Loft sig speiler Stjernen smukt! — —

IX.

Da raabte Moderen: „Nei, skønne Gud!
 Hvor smukt og godt der end er hos Dig nede,
 Da stirre mine Børn vist tidt dog ud
 Af Loftet og maae sælde Lærere hede!
 Thi Moderhertet eier Du dog ei,
 Og Du forstaaer ei naar de stille sørge,
 Og Du har Vinter naar de ønske Mai,
 Og Du kan ikke svare naar de spørge!
 Du har en Krone kun af Sølv, jeg seer,
 Jeg vil Dig skænke min, den er af Guld,
 Og siig kun frit, hvis Du vil have Meer,
 Men giv fra Band da hvad der er af Muld!“

„Giv mig igjen hvad under Hjertet jeg
 Har fordum baaret, og til Verden født!
 Høst, mine Sønners Blod er varmt og ei,
 Som Dine Bølgedraaber, foldt og dødt.
 Her under aaben Himmel før de gif,
 Dernebe presses vistnok Kandedraget,
 Dernebe sagnes vistnok Hjerteslaget,
 Og der fordunkles deres lyse Blik:
 Igjennem Vandets Masse see de kun
 En mat Belysning fra den muntre Himmel;
 Der sees ei Mennesker paa Havets Bund,
 De Stakler see kun Haiers, Hvalers Brimmel!“ —

XI.

Da smilte Njelmst den blanke Gistovsgud
 Og rysted' Haarets lysgule Ringe:
 „Med Guld Du løser ei de Sønnen ud,
 Bed Mod kun kan Du dem til Jord gjenbringe!
 Hvis Du imorgen Nat, naar Alle sove,
 Naar Maanen staaer imellem Næ og Ny
 Og Stormens Fugle op til Kysten tye,
 Hvis da Du tør Dig ud i Havet vove
 Saalangt kun at til Hjertet Bolgen naaer,
 Til Hjertet, hvor de Sønnen før Du bar,
 Da vil de dukke op fra Bolgen klar,
 Da skal Du see, Din Slægt Du atter faaer!“

XII.

„Da stige de fra Perleens dybe Hjem,
 Forladende Polhyppen og Korallen;
 Men de vil længes efter Bølgehallen,
 Lidt vil i Taarer Du vist finde dem!
 Men til Beviis Du vil imorgen komme,
 Saa vil vi To inat nu Kroner bytte;
 Naar Klokken Gæt er, da er Tiden omme,
 Du maa til Uhret ængstelig lytte!
 Høst, mellem Tolv og Gæt! om end det stormer,
 Om end Du mærker Nordenvindens Brum,
 Om end sig Brændingen gigantisk former —
 Til Hjertet blot — igjennem hviden Skum!” — —

XIII.

Og paa sit Hoved satte han den røde,
 Den gyldne Krone; men paa hendes Pande
 Han satte hviden Sølvkrands, hvis bløde,
 Hvis fine Arbeid' var fra græske Lande.
 Han selv var huggen ud derpaa, den Lille,
 Men al, som blind! den Børnegud, den milde
 Betvinger selv af Orknens store Løver,
 Han, som sin Magt selv i Olympen øver,
 Han, den guddommelige Pigerøver,
 Som eengang, Kom! behersked' Dine Kyster,
 Men nu kan flakke om ihvor han lyster,
 I Nord og Westen snart og snart i Øster!

XIV.

Og derpaa sank han atter ned i Boven,
 Men Belgen hvilede en svag Musik
 Og op fra Bandet klare Toner gik —
 En saadan Lyre har ei vi foroven!
 En mægtig Guddom kun den tildeelt vorder;
 De prægtige, dog smeltende Accorder
 Tilhøre Himmelen og Havet, ikke Jorden:
 Som stille Bøn det lød, og dog som Torden.
 Og Blomsten bøied' sig i Nord og Syd,
 En gylden Drøm laae i den Klokkelyd,
 Den Drøm, som eengang kun paa Jorden have
 Og, eengang havt, i Ruet brat begravet. —

XV.

Men næste Nat gif hun med Sølvkronen
 Til vilde Strand, hvor Stormen løb fra Havet,
 Da sagde hun: „Du strømmer ei med Tønen,
 Du skjønne Gud, med Vingepar begavet!
 De Søner tre skal atter skue Lyset,
 Jeg har et enkelt Dieblis kun gysset.
 Modtag mig, mørke Hav, hvor Hvaler svømme,
 Hvor mine smukke Børn hos Perlen drømme!
 Imellem Lølv og Get, om end det stormer,
 Om end man hører Nordenvindens Brum,
 Om sorten Sky sig end gigantisk former —
 Til Hjertet blot — igjennem hvide Skum!“

XVI.

Og derpaa steg hun ned i Havets Leie,
 Hun gik i Storm og Boven svulmed' høit;
 Hun stænkedes af Bølgens hvide Sprøit,
 Den sorte Lok for Blæsten monne vaie.
 Men da hun kom saa langt, at Vandet baded'
 Den fulde Moderbarm, det skjonne Bryst,
 Da saae hun først, hvor langt hun havde vaded,
 Hvor fjern hun var fra Dens krumme Kyst.
 Da raabte hun: „Kom, Amor, see, jeg venter,
 Bring mine Børn, som Du har lovet mig!
 Drot over Jldens, Havets Elementer!
 Bring mig dem levende, hvad heller Liig!“ —

XVII.

Da revned' Bølgen, Stormen lagde sig,
Dg op fra Dybet steg de Ungersvende;
Dg Maanen skinte ned saa frydelig,
Dens Ild ned over Havet monne brænde!
Thi Amor hersker ei blot over Hav,
I fjerne Kloder throner mægtig Guden:
Derfor steg Maanen ud af Skyens Grav
Dg kasted' Straaler over Dødningbruden;
Dg op fra Dybet steg de skjøne Drenge
Dg atter lød Accorder op fra Strømmen,
Igjens lød Klang fra Haabet og fra Drømmen,
Igjens slog Amor sine klare Streng.

XVIII.

Og først af Dybet liden Erik kom,
 Og han var systerklædt, holdt Medestangen,
 Og om hans Arm sig bugted' Bolgestangen,
 Hans Haar var lyst, hans Barnemine from;
 Og sjeldne Vanddyr fangne laae i Nættet,
 Guldfisken rød og blank i Garnet sprætted'.
 Og Erik Pandser bar af Perlemoer;
 Delphinen, som i Havets Dybder boer,
 Den leged' tam og mild ved Drengens Side,
 Foran ham spømmede de Svaner hvide;
 Og hen han strakte sine bitte Arme
 Mod Moderen, med Hjertets hele Barme.

XIX.

Og op af Lungen derpaa H alf v an steg,
 Og han var ældre, han var klædt som Jæger;
 Thi Jagten var hans Lidsfordriv og Leeg,
 Sin Bue han med Smidighed bevæger.
 Et Kobbelt Hunde svømme tæt om Drengen,
 Han sigter godt og strammer prægtigt Strengen.
 En Taarnfalk sidder paa den runde Skulder,
 Hans brune Øie rovbegjærligt ruller,
 Den hvide Daahjort slumrer stadt og død,
 En saaret Orn der ligger i hans Skjød;
 Hans lille Haand er endnu ganske blodig, —
 Stundom han seer paa Moderen veemodig.

Og sidst steg Thorvald op fra vilde Bunde,
 Han bærer Krone, bærer Purpurkaabe:
 Han skulde hersket over Mod'rens Strande,
 Paa ham de Undersaatter monne haabe.
 Men nu han holder Sceptret sønderbrudt,
 Nu sænker Hovedet han ned bestjæmmet,
 Med Messingfryndser er hans Kaabe bræmmet,
 Han bærer ikke Guld i det Minut!
 Og tunge Taarer falde fra hans Die,
 Da han mod Moderen vil Blikket boie;
 Han holder Haanden heftigt op til Panden
 Og stirrer længselfuldt mod Fædrestranden.

XXI.

„O Moder!“ — Erik raabte — „borte bliv,
 Troe ei paa Amors falske, blide Meiner!
 I Dybet er for os der intet Liv,
 Der ligge store Byer i Ruiner.
 Vi er ei, søde Moder, hvad vi synes,
 Nærm ikke Dig, see vore Dienbrynes
 Beklemte Skjælven, see den blege Kind,
 Vi er kun Skikkelse af Taagevind,
 Et Blændværk er vi, skræmmende Matrosen!
 See, Thorvalds Scepter er jo sønderbrudt,
 See paa Din Halsdan, stakkels kolde Slut,
 See blot, hvor falsk paa Kinden er ei Rosen!“

XXII.

„Vi har det koldt, vi længes efter Livet:

Sværdsisken svømmer over vore Lokker,

Søhunde hyle her, som store Dogger,

Polhyppen lurser lumskelig bag Sivet.

See Slangen om Din lille Eriks Arm!

For Dig det synes, som den med mig spøger,

Som om med Skønhed den min Pragt forøger —

Du seer ei, at den bider i min Barm!

En Taarnfalk gynger der paa Halvdans Skulder,

Du seer ei, hvor den hakker i hans Kjød!

En Krone bærer Thorvald — ei den Gulb er —

Den smertes, thi det er en Flamme rød!”

XXIII.

„Vi længes efter Jordens skønne Farver,
 Vi længes efter dit og Faders Slot:
 Vi skjælte her for Dybets skumle Farver,
 Vi grue her for Vandets Afskgraat.
 Flygt, søde Moder, fra de arme Liig,
 Lad ham beholde dem, kun ikke Dig!
 Hver Sommernat vi ville til Dig komme,
 Vor Stemme synge skal i Aftnens Vind,
 Og vore Skikkelser, de barnligt fromme,
 Husvæle skal i mangen Drøm Dit Sind.
 Flygt blot, see, hvor sig græsgrønt Landet breder,
 Min søde Moder, liden Erik beder!“ —

XXIV.

Forsærdet lytted' hun til Barnets Død,
 Da Amor pludselig paa Bølgen standed',
 Den loierlige Gud, som, skjøndt ei stor,
 Behersker Jord og Ilden, Luft og Vandet.
 Han greb den bange Herskerindes Haand,
 Han holdt den fast og knuged' den i sine,
 Og brat stod i forandret Klædebon
 Den lille Gud med før saa blide Mine:
 Før var han Dreng, nu vored' mægtigt han,
 Sorthaaret Manden stod for hendes Die,
 Hans Binger svandt, men med en Perlerand
 En mørkblaa Raabe dækked' tæt og nøie.

XXV.

„Saa lokked' jeg Dig dog, Du skønne Qvinde!”

— Saa raabte han og greb om hendes Liv —

„I Dybet skal de Børn tilbagesvinde,

Men Du skal følge dem til Tang og Siv!

Veed Du da ei, at Havets Gud er blid,

Som Amor blid, og tidt han affkyer Bold?

Men ofte gaaer han ogsaa ud paa Strid,

Da er han Bildmand liig paa Danmarks Skjold.

To Former eier Havet: skinner Solen

Paa Kladen, lyst er da paa mine Dybder,

Men Bee hvert Skib, naar jeg fra Herkerstolen

Befaler Stormen ud af de Charybder!”

XXVI.

„Min Sølvkrone sidder om dit Haar:
 Thi har Du til min Brud Dig selv jo viet.
 Du Blinde vilde Dine Børn befriet,
 I mit Hjem søg dem, vidhen Du nu gaaer.
 Inat vi vil vor Bryllupshøitid holde,
 For Din Skyld vil jeg Menneſker indbyde:
 Far ud da, vilde Storm, fra Dine Bolde,
 Lad Harper og Basuner vældigt lyde!
 Anuus hvert et Skib, Du møder paa Din Vej,
 Til Raansom Mildhed kjender ikke jeg;
 Inat skal falde hvo der ei er falden,
 Bring talrigt Mandſkab mig til Perlehallen!“ —

XXVII.

Han strakte Sceptret hen mod de tre Sønner,
 Da sank igjen de Tre til Havets Bund:
 Saaledes Havet Modertroskab lønner,
 Minutviis, af, dets Blidhed varer kun!
 Og pludselig, hvor blege Dronning stod,
 Indstyrted' Jorden under hendes Fod
 Og hun foer ned til de ukjendte Grunde,
 Hvor aldrig seete Planter groe i Lunde.
 Men da de Arme sank, ved deres Synken
 I Bølgen hørte man en dæmpet Rlynken:
 De Børn og Modren samles nu i Boven,
 — Men Stormen knækker Skibene foroven. —

Nu boe de Alle der i Perlezonen,
 Men troer Du ogsaa, de er' muntert stemte?
 Troer Du, at Dronningen sin Grønjord glemte,
 Og Halsdan Jagten, Thorvald Jordekronen?
 Troer Du, at Perlemoerets blanke Grotte
 Udslatted' Mindet om de Fædreslotte?
 Nei, Menneſke, naar Du engang ſkal ſtige
 Piſt til det klare, muntre Stjernerige,
 Forladende Din lille Fødeøe,
 Troer Du ei, Du vil tidt tilbage længeſ
 Til denne Kugle med de grønne Enges,
 Med Skoves Pragt, med varme Sommersø? — —

Af samme Forfatter er udkommet Novellen:

„Min Broders Levnet,“

som faaes i den Schuibotheske Boghandling, Børsen Nr. 9.
Prisen er 1 Rbdlr.

